

picioare limitau vizibilitatea și posibilitatea conducătorului auto de a privi prin retrovizorul drept în spate), ignorând cerințele art. 80 (1), lit. d) din RCR - conducătorul vehiculului de rută este obligat să repună în mișcare vehiculul din stație după ce a luat măsurile necesare de precauție pentru a evita accidentul în traficul rutier și cerințele art. 39 (1) din RCR - prealabil începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic, a reînnoit mișcarea, continuând deplasarea în direcția str. Ismail. Prin urmare, după ce a parcurs o distanță minimă de la locul reînnoirii mișcării, inculpatul a comis traversarea cu roata dreaptă din spate a microbuzului peste capul pietonului Andreeva Nina, a.n.1991, domiciliată în mun. Chișinău, str. Ismail 108/2, ap. 54, care se angajase în traversarea carosabilului de la dreapta spre stânga conform sensului de deplasare a mijlocului de transport.

În rezultatul leziunilor corporale primite, pietonul Andreeva Nina a decedat la fața locului. Conform raportului de expertiză medico-legală din 23 septembrie 2011, moartea victimei a survenit în rezultatul traumei cranio-cerebrale deschise soldată cu zdrobirea oaselor bolții, bazei craniului și scheletului facial și delacerare parțială a creierului. De asemenea s-a depistat traumă închisă a toracelui, fractura coastelor 1,2 din stânga, excoriație pe brațul drept-leziuni corporale, care au fost provocate prin acțiune traumatică cu corp contodont dur, care au dus la deces. În sângele cadavrului a fost depistat 3,8% alcool, ce corespunde stării de intoxicație alcoolică.

Inculpatul n-a recunoscut vina, declarând că a oprit microbuzul după intersecția cu str. Tighina, unde au coborât câțiva pasageri. El a privit în retrovizorul din dreapta, s-a convins că nu sunt obstacole și a reînnoit deplasarea. Parcurgând o distanță de 20-30 metri de la locul opririi, a simțit cum roata dreaptă din spate a microbuzului s-a ridicat în sus și apoi brusc a coborât înapoi pe asfalt. Coborînd din microbuz, a observat pe carosabil o femeie, culcată cu capul la vale, fiind într-o stare gravă.

Martorii Cuprian M., Bejenari D., au declarat că rutiera a trecut de intersecția cu str. Tigina, s-a oprit, iar după ce au coborât unii pasageri a continuat deplasarea și parcurgând o distanță mică au simțit că roata dreaptă din spate a trecut peste un obstacol.

Atît în ordonanța de punere sub învinuire, cît și în rechizitoriu este indicat că inculpatul a ignorat cerințele art. 83 lit. a) RCR - transportarea pasagerilor cu depășirea numărului de locuri, materializată prin faptul că salonul microbuzului era arhiplin, iar pasagerii aflați în picioare limitau vizibilitatea inculpatului. Instanța de judecată constată că nu există legătură de cauzalitate între încălcarea prevederii nominalizate și decesul lui Andreeva Nina. Mai mult, în ședința de judecată s-a stabilit că în momentul tamponării în salonul microbuzului stăteau în picioare doar 2-3 pasageri și oglinzile retrovizoare erau vizibile conducătorului auto. Astfel, pasagerii aflați în picioare nicidecum nu puteau să limiteze vizibilitatea inculpatului.

La fel, inculpatul este învinuit că ar fi ignorat prevederile art. 80 alin.(1) lit. a) RCR - oprirea microbuzului pentru debarcarea și îmbarcarea pasagerilor doar în stațiile semnalizate, materializată prin oprirea microbuzului nemijlocit la intersecția străzilor Columna și Tighina, mun. Chișinău pentru îmbarcarea și debarcarea pasagerilor. Chiar dacă am admite faptul, că inculpatul ar fi oprit microbuzul nemijlocit la intersecția străzilor Columna și Tighina, cu toate că martorii audiați au indicat că oprirea a avut loc nemijlocit după intersecție și în acel loc nefiind nici o stație special amenajată, nici în această situație nu există vre-o legătură de cauzalitate cu decesul victimei, or tamponarea a avut loc după ce microbuzul a reînnoit mișcarea și a parcurs o distanță de aproximativ 15-20 metri.

Ce ține de pretinsa încălcare a art. 80 alin. (1) lit. d), art. 39 alin. (1) RCR, precum că nu au fost luate măsurile necesare de precauție la repunerea vehiculului în mișcare, instanța de judecată menționează că tamponarea a avut loc după efectuarea manevrei de reînnoire a mișcării microbuzului, iar Andreeva Nina nu s-a aflat în limita de vizibilitate a inculpatului, prin urmare acesta nu a avut cum să evite tamponarea. Astfel, nici în cazul dat nu există legătură de cauzalitate între fapta inculpatului și decesul victimei.

În conformitate cu art.114 alin. (1), (2) și (3), 116 alin. (1) lit. b) a RCR „pietonii trebuie să traverseze drumul numai pe la trecerile semnalizate, inclusiv pe pasajele denivelate, iar în lipsa acestora la intersecții - pe linia trotuarelor sau acostamentelor; În cazul în care în limitele vizibilității (100-150 m) nu sunt treceri pentru pietoni sau intersecții, ei pot traversa drumul numai după ce s-au asigurat că nu se apropie nici un vehicul, efectuând trecerea pe traiectorie perpendiculară în raport cu marginea drumului; Odată angajați în traversare, pietonii nu trebuie să încetinească mersul sau să se oprească fără motiv; Pietonilor li se interzice să se angajeze în traversare pe sectoarele de drum cu câmpul vizual limitat”.

În ședința de judecată s-a stabilit că Andreeva Nina a încălcat flagrant cerințele normelor enunțate, deoarece nu era în drept să înceapă deplasarea, fără a se asigura că nu se apropie nici un vehicul și în afara intersecției, în situația în care intersecția era la doar 20 de metri de la locul tamponării, fapt care nemijlocit a și dus la producerea accidentului rutier.

Mai mult, în sângele părții vătămate a fost depistat 3,8% alcool. Dispensarul Republican de Narcologie a informat instanța că, concentrația alcoolului în sânge de 3,8% corespunde stării de intoxicație alcoolică avansată. Conform datelor științifice, alcoolul etilic posedă o acțiune toxicopolimorfă asupra sistemului nervos, a altor sisteme și organe. Deosebit de sensibile la alcool sînt sistemele responsabile pentru prelucrarea operativă a informației, memoriei, funcțiile motorii și reacțiile emoționale. La intoxicația alcoolică avansată persoanele sunt inhibate, somnolente, dezorientate, vorbirea este dezarticulată, inclusiv pînă la o dezartrie totală, sistemul locomotor este dezordonat pînă la ataxie, anemie, mersul este cu împleticirea picioarelor sau devine imposibil.

Circumstanțele expuse dovedesc că accidentul rutier a fost comis din vina părții vătămate și urmările prejudiciabile se află în legătură cauzală cu fapta acesteia.

Din procesul-verbal cu privire la imposibilitatea întocmirii raportului de expertiză judiciară rezultă, că chestiunea dacă dispunea sau nu inculpatul de posibilitatea tehnică de a evita tamponarea victimei nu poate fi soluționată prin metode de expertiză.

Astfel, instanța de judecată are dubii referitor la faptul dacă inculpatul avea sau nu posibilitatea tehnică de a evita accidentarea victimei, iar potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează în favoarea inculpatului.

Prin urmare, învinuirea formulată inculpatului nu și-a găsit confirmare din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii și anume, nu există legătură de cauzalitate între fapta inculpatului și urmările prejudiciabile.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis.

Apelantul a menționat că sentința este ilegală, fiind întemeiată pe interpretarea unilaterală a probelor examinate în cadrul judecării cauzei. Vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită în volum deplin prin cumulul de probe prezentate de partea acuzării.

În cadrul cercetării judecătorești s-a constatat că traversarea neregulamentară a str. Columna de către victimă nu este în legătură cauzală cu consecințele accidentului rutier.

Inculpatul nu a observat victima din cauza că în microbuz erau pasageri în picioare, care îi limitau vizibilitatea.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 decembrie 2012, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că procurorul a indicat în susținerea apelului declarațiile martorului Mîndru Ștefan, care în cadrul instanței de fond a declarat că pe str. Tighina a coborât din rutieră și a început să traverseze pe str. Tighina spre str. Columna. Mergînd, a văzut o domnișoară cum alerga între copaci pe trotuar perpendicular cu rutiera, însăși momentul loviturii nu l-a văzut. În rutieră erau 3-4 persoane în picioare.

Însă aceste declarații nu demonstrează vina inculpatului. Dimpotrivă, confirmă declarațiile ultimului că victima a ieșit pe neașteptate pe carosabil, deja după ce partea din față a microbuzului a trecut de dînsa, s-a lovit de partea dreaptă din spate a microbuzului, căzînd jos, fiind călcată de roata dreaptă din spate. Acest fapt inculpatul n-a putut, și nici n-a avut posibilitatea să-l vadă, și nici să preîntîmpine accidentul, astfel, lipsind vinovăția lui în comiterea acestui accident.

Conform schemei accidentului, de la locul impactului microbuzul a parcurs doar 9,2 metri, ceea ce denotă că presupusa acțiune de traversare a străzii, în care s-a angajat partea vătămată a fost una spontană, negândită, și demonstrează cu certitudine faptul că victima nu a fost nici o secundă în câmpul de vizibilitate a inculpatului.

Din această schemă mai rezultă, că în nemijlocita apropiere de locul impactului, pe partea carosabilă, staționa un alt automobil, care limita considerabil câmpul de vizibilitate a inculpatului.

De asemenea, potrivit raportului de expertiză medico-legală este constatat că în sângele cadavrului a fost depistat 3,8 g/l alcool, ceea ce corespunde stării de intoxicație alcoolică.

Partea vătămată nu era în drept să înceapă deplasarea, fără a se asigura că nu se apropie nici un vehicul și în afara intersecției, în situația în care intersecția era la doar 20 de metri de la locul tamponării, fapt care nemijlocit a și dus la producerea accidentului rutier.

Cu referire la legătura de cauzalitate între acțiunile inculpatului, care, conform materialului probant, au fost regulamentare și în strictă conformitate cu RCR, și decesul victimei, se atestă cu certitudine că victima, fiind în stare de intoxicație alcoolică, fiind deja depășită de partea din față a microbuzului, brusc s-a angajat să traverseze strada într-un loc nepermis și neamenajat, în situația în care la intersecția străzilor Columna și Tighina, aproximativ la 25 metri de locul accidentului, există o trecere de pietoni amenajată și în acel moment, din cauza stării de ebrietate avansate, a pierdut controlul asupra sistemului său locomotor și a căzut, lovindu-se de partea din spate a microbuzului condus de inculpat și apoi, conform traiectoriei, fiind traversată cu roata din spate a microbuzului. Victima nu s-a aflat nici pentru o clipă în câmpul de vizibilitate a inculpatului. Prin urmare inculpatul nu poartă nici o vină în derularea accidentului dat.

Nu există nici o legătură de cauzalitate între acțiunile inculpatului și decesul victimei, iar accidentul rutier a fost creat și comis de către victimă, care a pus în imposibilitate conducătorul auto să evite tamponarea.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției.

În cadrul urmăririi penale au fost administrate probe incontestabile care dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, probe care nu au fost apreciate la justa valoare atât de către instanța de fond cât și de apel.

Inculpatul a declarat că nu a observat pietonul pînă la tamponare, ceea ce dovedește că el nu a manifestat prudență sporită la trafic, iar înainte de a schimba direcția de deplasare a microbuzului nu s-a asigurat că această manevră va fi executată în siguranță.

Faptul că pietonul Andreeva Nina a traversat neregulamentar str. Columna nu este în legătură cauzală cu consecințele accidentului rutier.

În cadrul cercetării judecătorești au fost examinate probe incontestabile care dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului.

Înstanța de apel nu a combătut cu careva argumente învinuirea înaintată inculpatului, dar s-a limitat formal la aprecierea declarațiilor martorilor, ca în final să conchidă că vinovat de comiterea accidentului se face pietonul.

Instanța de judecată nu a dat o apreciere probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului, în comiterea infracțiunii încriminate.

Instanța de apel s-a limitat la aprecierile date de către instanța de fond, ulterior dându-le putere probatorie în instanța de apel.

Instanța de apel a comis o eroare de drept prin nepronunțarea asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului și neaprecierea tuturor probelor cercetate în ședința de judecată.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal consideră că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele motive.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2), 429 alin. (1), 430 alin. (5), 434 Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Instanța de recurs, se pronunță doar în limitele motivelor invocate în recurs.

Sub acest aspect se reține că, în recursul ordinar procurorul a invocat în drept un singur temei din categoria celor prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel (*pct. 5 din prezenta decizie*).

Totodată, ignorîndu-se prevederile legale enunțate, recurentul nu a indicat asupra căror motive concrete din apel, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, omițîndu-se totalmente argumentarea ilegalității hotărîrii atacate, cu indicarea unor concrete erori de drept, în sensul vizat.

Astfel, recursul ordinar nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să concretizeze și să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și care ar agrava situația persoanei achitate.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, utilizîndu-se sintagme de genul: "*probe care nu au fost apreciate la justa valoare..., nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate*", recursul este întemeiat pe critica modului în care instanța de fond, și de apel au apreciat circumstanțele cauzei (*pct. 5 din prezenta decizie*).

În acest sens este de menționat că, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia

hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, doar activitatea instanțelor privind aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul, este o competență legală a instanțelor judiciare, care, nefiind temei de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, nici nu poate fi supusă criticii prin intermediul recursului ordinar.

În al treilea rînd, conform art. 24 alin. (2), (4), 26 alin. (3), 409 alin. (2), 436 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului. Procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărîrii în recurs se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea ei. Instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei.

Potrivit jurisprudenței naționale și a CțEDO, avînd în vedere dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare bazîndu-se exclusiv pe dosarul din prima instanță în temeiul căruia inculpatul fusese achitat. Instanța de apel urmează să procedeze la o nouă audiere a anumitor martori ai acuzării solicitați de părți (*hotărîrile CEDO Popovici împotriva Moldovei din 27 noiembrie 2007, §72, și Dănila împotriva Romîniei din 8 martie 2007, §62-63*). Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care depozițiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea învinuitului (*hotărîrea CEDO Spînu împotriva Romîniei din 29 aprilie 2008, §60*).

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărîrea Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 din Codul de procedură penală, care îl obligă pe acuzatorul de stat, după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, să prezinte în ședința de judecată anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare.

Ignorarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 din Codul de procedură penală lezează dreptul

inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În pofida normelor specificate, a principiului contradictorialității în procesul penal și a jurisprudenței nominalizate, se observă că, conform procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel, procurorul, solicitînd rejudecarea cauzei potrivit regulilor generale, nu a solicitat să fie cercetate direct și nemijlocit probele scrise ale acușării, cît și audierea martorilor decisivi ai acușării, probe la care face referire și în recursul ordinar (f. d. 198-204).

Mai mult, procurorul a declarat în fața instanței de apel că: „*martorul Mîndru Ștefan nu s-a prezentat repetat la ședință, solicit a examina cauza fără audierea lui*” (f. d. 203 și pct. 5 din prezenta decizie).

Este adevărat că instanța de apel a audiat inculpatul și a dat citire probelor scrise, examinate de prima instanță, consemnîndu-le în procesul verbal al ședinței de judecată, dar din propria inițiativă (f. d. 203).

Sub acest aspect, instanța de recurs nu atestă încălcarea principiului contradictorialității procesului penal, deoarece instanța de apel a pronunțat o hotărîre în favoarea inculpatului, iar potrivit art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei.

Cele expuse denotă faptul că procurorul s-a eschivat să-și exercite în fața instanței de apel sarcina prezentării probelor, adică nu și-a susținut apelul și volumul învinuirii înaintate inculpatului, omițînd legala posibilitate oferită de prevederile art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, de a-și dovedi motivele invocate în apel.

Totodată, prevederile art. 427 Cod de procedură penală oferă posibilitatea contestării prin intermediul recursului ordinar doar a hotărîrilor judecătorești, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar nu și contestarea acțiunilor sau inacțiunilor procurorului care a participat la judecarea apelului în vederea redresării omisiunilor procesuale comise de el.

În hotărîrea CEDO din 6 aprilie 2010, în cauza Ștefan vs. România, este clar specificat că procurorul are obligația de a reflecta pretensele erori înainte de pronunțarea unei hotărîri definitive, iar statul este cel care trebuie să-și asume erorile comise de procuror și aceste erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate în procedura în cauză.

Astfel, soluția dispunerii rejudecării cauzei pentru examinarea repetată a apelului procurorului potrivit regulilor primei instanțe, în vederea unei eventuale condamnări a persoanei achitate, în cazul în care procurorul nu a susținut în apel învinuirea prin invocarea cercetării directe a probelor, ar fi una lipsită de orice suport legal.

În al patrulea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond și cea de apel, inclusiv și în temeiul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu referire la argumentul specificat în recurs, că: „*decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după*

caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției” (pct. 4 din prezenta decizie), se atestă că în corespundere cu împrejurările relevate în sentința instanței de fond și în decizia instanței de apel, inclusiv cele reproduse în pct. 1 și 4 din prezenta decizie, ambele instanțe, în raport cu argumentele invocate în recursul de pe rol, care nici nu conține referiri la niște erori de drept concrete și clar definite, au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunile incriminate inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material, corect dispunând achitarea lui Panuța Vasile de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Astfel, decizia instanței de apel conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, iar recursul nominalizat este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, dat fiind că instanța de fond și cea de apel, în cadrul judecării cauzei menționate nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate în recurs, că recursul de pe rol nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4) alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 decembrie 2012, în cauza penală în privința inculpatului Panuța Vasile Ion, deoarece nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 15 mai 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

